

Statoční v pravde

Sú v živote každého človeka situácie, o ktorých by s horkosťou v duši povedal: „takéto chvíle a dni som nikdy nechcel“. Medzi tie najhoršie momenty patria spoznanie a uvedomenie si vlastných pochybení, pádov a zlých skutkov. Ako všetky aj tieto a im podobné chvíle na nás doľahli možno pre našu nebalosť a my zahabene stojíme pred jej väčšími, či menšími, ale vždy hrozne nepríjemnými dôsledkami. Inokedy sa nám stali preto, že sme sa nechali oklamať: spočiatku to všetko vyzeralo tak lákavo, nevinne a príťažlivo a teraz sa musíme červenať a s hanbou si priznať, že sme boli veľmi hlúpi. No najhlúpejšie a najviac nehanebne vyzeralo vtedy, keď to všetko zlé, čo sa teraz ukázalo, načo sa teraz prišlo..., keď sme si to my sami vopred naplánovali, aby sme dosiahli čosi viac ako ostatní poctiví, a prijali sme cestu zla s úmyslom dosiahnuť svoj osobný cieľ: slávu, moc, peniaze či získať človeka... Použili sme k tomu všetko čo sa dalo: klamstvo, podvod, ohováčky, rôzne nečestné spôsoby, ba aj sme ublížili na mene, či na tele, alebo sme dokonca odstránili z cesty človeka, ktorý nám zavádzal... Rôzne sú teda cesty k tomuto škaredému a zlému výsledku, ktorý nám spôsobuje zahabenie, bije nám nepríjemne do očí, a nielen nám samým, ale celému svetu, čo nás pozoruje. Čo robiť v takejto chvíli? Priznať sa, a prijať hanbu i trest, alebo zatĺkať, klamať a potom a stále a znova potláčať pravdu?

V takejto pozícii sa ocitli aj Ježišovi nepriatelia. Naplánovali likvidáciu Ježiša Krista – osoby tajomnej ale príliš svätej, osoby Boha i človeka. A tu zrazu, keď už všetko bolo dokončené, prišli do mesta niektorí zo stráže a oznámili veľkňazom všetko, čo sa stalo tej noci – totiž to najväčšie čo sa mohlo stať totiž, že Ježiš vstal z mŕtvych. Áno už predtým mali nepríjemné tušenie a veľa ich stál celý tento prípad. Jeho úhlavní nepriatelia, najmä veľkňazi a farizeji, sa už dlho predtým namáhali o dobrý spánok a chuť do jedla. Veď napred bolo treba získať zradcu, nájsť falošných svedkov, zaviesť ilegálny proces, zmobilizovať masy ľudí, nastrojiť teror a vyhrážky rímskemu miestodržiteľovi a prinútiť ho, aby vykonal čo chceli, veď on ho mal súdiť a zlikvidovať.

Bolo toho veľa, ale všetko išlo, ako si naplánovali. Až keď bol Ježiš konečne mŕtvý,

mohli „spokojne spať“... No nie dlho. Veď už noc po ich víťazstve na Golgote ich začala oberať o pokoj. Museli si zadovážiť návštevu u nenávideného Rimana a pokorne ho poprosiť o stráž pri Ježišom hrobe. Ale ešte horšia bola nasledujúca noc o ktorej sme sa už zmienili. Ako sme si povedali, dostali správu, že ten, ktorému dali na hrob svoje víťazné pečate, vstal, ako predpovedal. A tak boli znova na dne so svojou istotou.

A čo teraz? Majú mu uveriť? To, nie... Pýcha im dostatočne zaslepila oči, aby nevideli, nepočuli... Majú sa priznať a verejne vyznať, že zabilí Nevinného, ktorý mal Božiu moc a mesiášske poslanie? To nikdy! Ale čo teda? Siahli do opaska... Ľudia sveta, otroci diabla takto riešia problémy a ťažkosti. Nie pravdou a pokornou modlitbou, ale peniazmi. Kde všetko zlyhá, tam peniaze môžu ešte pomôcť. Veď napokon zabrali aj na učeníka a na ďalších. Za tie si kúpili zradu apoštola, lož strážcov, a tie umlčia aj hrdého Rimana, ak by chcel vyšetriť celú vec na ich hanbu...

Ale to bol iba začiatok a pokračovanie ešte neprestalo. Veľa peňazí sa podnes vynakladá na stále pochovávanie Krista, veľa ľží sa za ne konštruje, veľa teroru sa produkuje a veľa krívd pácha na svedkoch jeho zmŕtvychstania.

Tak to bolo vtedy, tak to je i teraz a tak to bude až do konca sveta. Napokon sa ale vždy príde na to, že hoci peniaze sú liekom na všeličo, nikdy nie sú účinné voči neodvratnej pravde, ktorá sa nedá a nemôže premôcť a vždy sa ukáže.

Ako sme si na Veľkú noc povedali, riešenie zla - hriechu je takéto: buď sa vina odpustí, alebo sa potrestá a treba za ňu pykať. My, kresťania preto riešime takéto situácie v pravde, priznaním a uznaním našej viny a pokornou prosbou k Bohu, aby nám odpustil. Veríme, že Boh je nekonečne milosrdný a veríme v odpustenie našich hriechov, aj keby boli akokoľvek veľké. Vždy je potrebné, aj keď sa pustili zlou cestou, vziať do rúk meč Božieho slova a rozseknúť ten gordický uzol všetkých našich klamstiev, poloprávd a zatĺkaní. Veríme v Božie odpustenie a v Božiu lásku vždy, aj vtedy, ak nám dá dobrý Boh aj niečo vytrpieť za naše previnenia. Áno, vieme, zaslúžili sme si trest, ale teraz po odpustení máme istotu, že Boh je s nami a dá nám silu i svoju pomocnú ruku znášať tresty a napraviť škody.

Mário Orbán

R.: Pane. ukáž nám svetlo svojej tváre ako znamenie

1. *Bože ty spravodlivosť moja, vyslyš ma, keď volám o pomoc.*
2. *V súžení si mi ulavil. Zmiluj sa nado mnou a vyslyš moju modlitbu.*
- R.
3. *Vedzte, že Pán záračne chráni svojho svätého; on ma vyslyší, keď k nemu zavolám.*
- R.
4. *Mnohí hovoria: „Kto nám ukáže šťastie?“
Pane, ukáž nám svetlo svojej tváre ako znamenie.*
- R.
6. *V pokoji sa ukladám a usínam, lebo len ty, Pane, ma necháš odpočívať v bezpečí.*
- R.

(Ž 4,2. 4.7.9)

Tušenie súvislostí

Učiteľ džuda, orientálneho bojového umenia, prišiel z Japonska na Slovensko. S úsmevom priznal, že hneď na začiatku zistil rozdiel medzi jeho zverencami v Japonsku a u nás. Keď v Japonsku ukázal určitý špeciálny bojový hmat, všetci ho opakovali, až kým majster nebol spokojný. Na Slovensku však najprv žiadali, aby im vysvetlil, čo môžu daným pohybom docieľiť... Často im musel prízvukovať, že keď sa pohyb naučia a postupne si naň zvyknú, stane sa im samozrejším a začnú chápať aj jeho význam. On, ich učiteľ, im môže len naznačiť jeho dôležitosť, ale pochopia ho až vtedy, keď sa ho naučia úplne „naspamäť“.

Podobnú skúsenosť spomína aj Lukáš vo svojom evanjeliu. Apoštoli boli s Ježišom počas jeho pozemského účinkovania dennodenne prítomní pri jeho poučeníach i zázrakoch.

Hoci ich Ježiš často upozorňoval na rozličné súvislosti, ešte stále nevedeli jednotlivé udalosti zosúladiť do jedného celku... Až jeho zmŕtvychvstanie sa stalo kľúčom k tomu, aby im Ježiš otvoril myseľ a oni konečne porozumeli, „že Mesiáš bude trpieť a tretieho dňa vstane z mŕtvych a v jeho mene sa bude všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, hlásať pokánie na odpustenie hriechov“.

Aj pre nás je čas, ktorý žijeme s Kristom, veľmi dôležitý. Žijeme s ním posvätný čas vykúpenia - kairos, ktorý sa uskutočnil už v Kristovi a je vložený do nášho pozemského života chronos. Už teraz sa síce náš život naplňa Božou láskou, ale úplne budeme ňou preniknúť až vo chvíli vzkriesenia z mŕtvych. Ak žijeme v Kristovej láske jednotlivé dni života a učíme sa ju tak „naspamäť“, ak už vošla do našej mysle a do našich pohybov, náš život sa ňou napokon naplní. Preto ten, kto vytrvá do konca, dôjde k spáse.

Róbert Bezák

**Od mája sa upravuje program nedeľných sv.omší:
Ráno o 8:15 a večer o 18:00**

APRÍL 2009 Úmysly apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby Pán požehnal prácu roľníkov bohatou úrodou a zvýšil vnímavosť bohatších voči hladu vo svete.

Misijný: Aby sa v oblastiach, kde sú podmienky chudobných, slabých, žien a detí najťažšie, kresťania stali znamením nádeje svojim odvážnym svedectvom lásky.

Úmysel KBS: Aby sme podľa príkladu svätého Pavla premáhali zlo vo svete.

Stavať mosty

Žiješ ako na ostrove, bez spojenia s pevninou, kde sú ľudia. Niet mostov, lodí, ktoré pravidelne premávajú, s priateľmi na palube. Máš síce domáceho, ktorý príde po nájomné, máš predavačku pri pokladnici nákupného strediska, aby si mal čo jesť. Máš roznášača novín, ktorý ti napchá schránku reklamnými letákmi. No nemáš priateľov.

Možno kedysi to bolo iné. Bol si v bezpečí u milých ľudí, v manželstve, v teple rodiny, v kruhu priateľov. Ale mosty lásky sú nezriedka sklenené mosty, ktoré sa ľahko rozbijú.

Napriek tomu: Môžeš byť sám, ale nesmieš byť osamelý. Osamelosť sa nesmie v tvojom srdci zmeniť na smrteľnú ranu. Musíš konať. Musíš k druhým ľuďom stavať mosty vlastnou láskou. Dobrá vôľa sama nestačí. Tá stačí iba na núdzový most, ktorý sa zrúti pri najmenej zát'aží.

Mosty lásky potrebujú veľa trpezlivosti. Stoja však za tú námahu.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 17:00 Streda od 17:30
Štvrtok od 17:00 Piatok od 16:30

**Na budúcu nedeľu 3.mája,
bude zbierka na seminár**

Sväté omše v týždni po 3. veľkonočnej nedeľi (B)

28.IV. utorok

18.00 + Štefan Buliš

29.IV. streda

18.00 na úmysel

30.IV. štvrtok

18.00 + Filip Oťápka (30 dní)

1.V. piatok

18.00 Poďakovanie P.Márii a B.Srdcu za dožitie 88.rokov

2.V. sobota

8.00 + Ján Cetl a rodičia (sv.omša bude pri kaplnke sv.Anny)

Upratovanie kostola č.d. 126 – 150

3.V. 4. Veľkonočná nedeľa (B)-Nedeľa Dobrého Pastiera

8.15 + Štefan Slezák, manž.Vilma a syn Viliam

18.00 za farníkov

Liturgický kalendár

27.IV. pondelok Bl.Zita, panna a služobnica
28.IV. utorok sv.Peter Chanel, kňaz a mučeník
29.IV. streda sv.Katarína Sienská, panna a učiteľka Cirkvi, patrónka Európy
30.IV. štvrtok sv. Pius V., pápež
1.V. piatok sv. Jozef, robotník – Prvý piatok
2.V. sobota sv. Atanáz, biskup a učiteľ Cirkvi

Iba dnes

Urobím niečo, do čoho sa mi nechce. Keby som sa cítil byť niečím dotknutý, urobím všetko pre to, aby to nikto nezbadal.

Robiť niečo, čo sa človeku nechce, nie je zaujímavé. Práve naopak, záujem je o to, čo človeka baví. „Zábavu, nie záťaž“, alebo „radšej zábavu ako záťaž“, podľa takého životného motta sa dnes riadia mnohí ľudia.

Chciet' urobiť niečo, do čoho sa mi nechce - to zaváňa starou askézou. Uložiť si niečo, vziať na seba kríž - kedysi to ne jeden kresťan považoval za hodné úsilie, dnes to už nie je tak. Kríže na mňa prichádzajú, aj keď ich nehľadám. Problémy ma ťažia, aj keď si ich sám neukladám.

Rada pápeža Jána môže prehovoriť k môjmu životu. Aj keď si sám nehľadám, do čoho sa mi nechce, v mojom živote je vždy niečo, čo mi pôsobí viac ťažkostí ako zábavy. Sú to všedné veci, každodenné povinnosti, banálne veci obyčajného života. Už dávno som chcel umyť riad, upratať, niečo zaobstarat' či vybaviť, pripraviť či urobiť. Dostanem dlho očakávanú návštevu. Blíži sa neodkladný termín. Cítim, ako málo sa mi do toho chce. Odborníci na režim dňa radia, aby si človek všetko zapisoval, čo ho v nasledujúcich dňoch pravdepodobne čaká. Na takom zozname si určí poradie a rozhodne, čo chce urobiť prv a čo neskôr. Pritom hrá rolu aj otázka, čo robí rád a čo nerád. Nepríjemné veci je radno vziať do rúk. Keď také niečo vybavím, vytvorí sa mi voľný priestor. Keď nevybavím, tlačí ma to ďalej, vyžaduje to vo mne viac miesta, okráda o voľný priestor pre iné veci.

Svätý František Saleský dáva podobnú radu. V príprave na dennú prácu (Filotea II, 10) odporúča vopred si premyslieť, „ktoré práce, podujatia a záležitosti ťa v službe Bohu dnes postretnú“. Pritom mu nejde len o triezve premyslenie, ale aj o citové nastavenie vôle, o jasné rozhodnutie zamerať sa dnes vo všetkom na Boha, plniť Božiu vôľu.

Pre takýto cieľ žil aj Ján XXIII. Preto denne nasmerovával svoje myšlienky a pocity, svoje prania a vôľu na Boha. „Vždy som chcel plniť Božiu vôľu, vždy, vždy!“ vyznal sa na smrteľnej posteli. Smerodajné boli preňho Božie myšlienky, v ktorých je každý človek v bezpečí. A to aj vtedy, ba práve vtedy, keď sa sám vo svojich myšlienkach cíti nepokojný a urazený.

Zrejme každý pozná takúto skúsenosť: niečo mi je „proti srsti“, „dráždí ma to“, kríži mi plány, sklame ma a hnevá, je mi vnútorne odporné. Vo mne to vriete a kľokotá. Ako vriaca voda dvíha pokrievku na hrnci, tak sa aj vo mne „miera naplňa“, hrniec prekypí. Ak je niekto v mojej blízkosti, kto ma chápe, môžem „vypustiť trochu pary“. Keď však nikto nie je pri mne, môže sa ľahko stať, že vylejem svoju zlosť na človeka, ktorý s tým nemá nič spoločné. Neprimerane a nespravodlivo sa odreagujem. Bolo by vhodnejšie, keby som svoj hnev udržal v sebe. Azda existujú aj iné možnosti, ako mám sám so sebou zaobchádzať; napríklad získať odstup, upokojiť sa, vyjsť si na prechádzku, zašportovať si a podobne.

Môže sa tiež stať, že mi nejaký problém prerastie cez hlavu, keď ho priskoro „vytrúbim do sveta“. Ne jeden problém sa vyrieši ľahšie, keď si ho ponechám ešte pre seba, keď sa s ním zaoberám v myšlienkach a modlitbách.

Vždy bude záležať na tom, aby sme našli správnu mieru. Raz je správnejšie vyjsť zo seba, inokedy zase započúvať sa do seba. Ale vždy môžem dôverovať v to, že Duch Boží je priestor, v ktorom môžem začať hovoriť, či už spolu s ľuďmi, alebo sám so sebou.

Aj keď nikomu nebudem hovoriť o tom, čo som urobil, Boh pozná moje dobré i zlé stránky. Aj keď pred druhými skrývam nejaký problém, predsa Boh o ňom vie.

Johannes Haas „Dekalóg pokoja

„Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania.“

Jn 14.15

Zostávam, Pane, v tichu, v pokoji a svojou túžbou hľadám teba, počúvam ťa, Pane, chcem byť s tebou, učiť sa od teba, otvárať sa ti.

Ty vidíš, aký som a ako žijem, ty poznáš, čo mnou hýbe, čo ma trápi, čo ma teší, čo ma hnevá...

a ja si môžem s dôverou v tvoju lásku povedať:

Vidíš, taký som, Pane.

Nechcem však zostať iba pri pohľade na seba, hľadám teba.

A ty mi hovoríš: „Každý, kto ma miluje, bude zachovávať moje prikázania, bude ho milovať môj Otec i ja, prideme k nemu, zjavím mu seba samého, spozná, že žijem. Kto ma nemiluje, nezachová moje slová. Nenechám vás ako siroty.“

Tvoje slová, Pane, mi pripadajú také jednoznačné:

„Kto miluje, zachová moje slová, kto nemiluje, nezachováva moje slová.“

Milovať ťa môžem iba tak, že zachovám tvoje prikázania, tvoje slová.

Nemilujem ťa, ak nezachovám tvoje slová.

Sú to jasné slová.

Dozvedám sa z nich, že poznať možno iba tak, že milujem, a milovať ťa môžem iba tak, keď uskutočňujem tvoje slová.

Tak ti otváram cestu do môjho života, tak si vo mne prítomný, miluješ ma, zjavuješ mi seba samého, dávaš mi svojho Ducha, jednoducho som v tebe, ty si vo mne, som v Otcovi a Otec vo mne.

Dobrý Ježišu,

nasledovať ťa nie je lacná záležitosť.

nie je pravda iba to, že si to veľa odo mňa vyžaduje, ale pravda je i to, že mi to veľmi veľa dáva, veď sa mi dávaš ty sám.

Veľmi chcem a veľmi prosím, daruj mi svojho Ducha. Daruj mi milosť milovať ťa, lebo tvoja láska mi stačí, lebo ty sám, Láska, mi stačíš...

lebo kto miluje teba, pozná,

lebo kto miluje teba, pozná seba i teba,

lebo kto miluje teba, nebude už chcieť

poznať nikoho iného, lebo kto miluje teba, miluje všetkých i každého osobne,

lebo kto miluje teba, nikdy sa nevzdá lásky,

lebo kto miluje teba, nikdy nebude sirotou,

lebo kto miluje teba, nekráča vo tme,

lebo kto miluje teba, odpúšťa, verí, dúfa, miluje...

ŽIVÝ DAR Jermaine Washington, 26-ročný muž, sa stal darcom obličky. Svoj zdravý, živý orgán daroval žene, ktorú nazval „len priateľkou“. Jermaine sa stretol s Michelle Stevensovou, 23-ročnou ženou, v práci. Zvyčajne spolu chodievali na obed a cez prestávky si „poklebetili“.

Bol človekom, s ktorým sa dalo porozprávať hovorí Michelle. Jedného dňa som sa pred ním rozplakala. „Už 11 mesiacov som čakala, že sa nájde nejaký darca, ale márne. Strácala som akúkoľvek nádej.“

Jermainovi rozprávala o tom, aké deprimujúce je stráviť trikrát do týždňa tri hodiny na dialýze. Trpela chronickou únavou a často strácala vedomie. Neraz mala silné bolesti. Jermain si všimol, že z jej života sa celkom vytráca úsmev. „Zomierala pred mojimi očami. Čo som mal robiť? Sedieť a pozerat' sa na to?“

Jej matka má vysoký krvný tlak, preto nemohla byť darcom. Dvaja bratia sa zdráhali. „Rozumela som im,“ hovorí Michelle. „Povedali mi, že ma majú radi, ale báli sa.“

Operácia sa konala v apríli 1991. Lekár musel najprv zistiť, či je jeho oblička vhodným transplantátom. Po týždni sa uskutočnila transplantácia. Jermaine potom zostal v nemocnici ešte päť dní.

Dnes sú Michelle aj Jermaine opäť zdraví. „Behávam aspoň dvakrát do týždňa,“ hovorí Jermaine. Trikrát do mesiaca idú spolu na obed a naďalej sú dobrými priateľmi.

Niektorí sa čudujú, prečo to Jermaine Washington urobil, a nájdu sa aj takí, ktorí pochybujú o jeho zdravom rozume. Keď sa ho však istý obdivovateľ spýtal, kde našiel odvahu darovať jednu obličku, jeho odpoveď zahnila všetky pochybenosti. „Modlil som sa za to,“ odpovedal Jermaine. „Prosil som Boha, aby ma viedol - a takto to dopadlo.“

Žiť znamená s radosťou darovať svoje najlepšie a najtajupľnejšie vnútro iným.

Altenberg

Lectio divina

Posolstvo pre všetky národy

Lk 24,35-48

³⁵Aj oni porozprávali, čo sa im cestou stalo a ako ho spoznali pri lámaní chleba. ³⁶Kým o tom hovorili, on sám sa postavil uprostred nich a povedal im: Pokoj vám. ³⁷Preľaknutí a prekvapení sa domnievali, že vidia ducha. ³⁸Povedal im: Čo sa ľakáte a prečo máte v srdci pochybnosti? ³⁹Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Veď duch nemá mäso a kosti — a ja, ako vidíte mám. ⁴⁰Keď to povedal, ukázal im ruky a nohy. ⁴¹Pretože tomu stále od veľkej radosti neverili a čudovali sa, povedal im: Máte tu niečo na zjedenie? ⁴²Podali mi kúsok pečenej ryby. ⁴³Vzal si a jedol pred nimi. ⁴⁴Potom im hovoril: Toto sú moje slová, ktoré som vám povedal, kým som bol ešte s vami: Musí sa vyplniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, Prorokoch a Žalmoch. ⁴⁵Vtedy im otvorí myseľ, aby chápali Písma, ⁴⁶a povedal im: Tak je napísané, že Kristus bude trpieť tretieho dňa vstane z mŕtvych ⁴⁷a v jeho mene sa bude všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, hlásať pokánie na odpustenie hriechov. ⁴⁸Vy ste toho svedkami.

Ďalšie čítania: Sk 3,13-15.17-19; Ž 4,2.4.7.9; 1Jn 2,1-5

ČÍTANIE:

Toto čítanie nasleduje hneď po tom, čo sa dvaja učenici, ktorí sa stretli s Ježišom na ceste do Emmauz, vrátili do Jeruzalema, kde s nadšením hovorili o tom, ako sa Ježiš pred nimi zjavil! Boli vystrašení a nevedeli, čo si majú myslieť. Bol to naozaj Ježiš alebo nejaký duch? Ježiš mal s nimi trpezlivosť. Najprv im povedal, aby sa pozreli na jeho ruky a nohy a uvideli rany. Potom im dovolil dotknúť sa ho, aby vedeli, že je skutočný a nie duch. Boli plní radosti a úžasu. Vyzerá to tak, že chceli veriť, ale bolo to celé až príliš neuveriteľné na to, aby to bola pravda. Ešte stále mali pochybnosti. Ježiš teda pred nimi zjedol kúsok ryby. Potom urobil to, čo by sme chceli, aby urobil aj pre nás. Spreádzal ich Písmom a pomáhal im verš za veršom, aby videli, kde Písmo hovorí o ňom a o jeho živote. Pre Ježiša bolo vzkriesenie len súčasťou neustále pokračujúceho vzťahu Boha k svojmu ľudu. Bola to tiež deliaca čiara v ľudských dejinách. Tým, ktorí uveria, dokázal, že jeho slovám o živote a viere možno naveky dôverovať (Heb 7,25). Ježišovo vzkriesenie je úžasným vrcholom Božích dejín spásy.

MEDITÁCIA:

- Ako chcel Ježiš pomôcť svojim učeníkom, aby akceptovali tú skutočnosť, že naozaj vstal z mŕtvych? Ježiš im jednoducho a veľmi prakticky ukázal, že je skutočný.

- Čo nám pomáha dôverovať Ježišovi? Čo posilňuje našu vieru, že je živý a že je dnes uprostred nás? Spýtajme sa našich priateľov v kresťanskom spoločenstve na ich názor.

- Ježiš opisuje učeníkov ako „svedkov týchto vecí,“ (48. verš). A oni naozaj boli očitými svedkami. Uvažujme, či sa aj dnes môžeme považovať za takýchto svedkov.

MODLITBA:

Ježišova smrť na kríži a vzkriesenie slúžia na to, aby sa nám odpustili hriechy a mali sme večný život. No často sa nám zdá, že je to azda až príliš dobré na to, aby to bola pravda. Ale je to pravda. Chváľme Boha za úžasný Boží plán spásy. Prosme ho, aby odstránil pochybnosti, ktoré máme. 4. žalm hovorí o radosti (7. verš), ale radosť sa stráca, keď prídu ťažkosti. Vieme si spomenúť na čas duchovnej radosti alebo pokoja, keď bol život tvrdý? Modlime sa, aby nám to Boh pripomenul a aby to pripomenul aj iným, ktorí dnes potrebujú túto nádej.

KONTEMPLÁCIA:

V Sk 3,13-19 čítame, ako Peter Židom vysvetľoval, čo sa stalo a prečo Ježiš zomrel. Hovoril, aby konali pokánie a verili. Ján opakovane toto posolstvo v 1Jn 2,1-5. Len skrze Krista sa nám môžu odpustiť hriechy. Ježiš je naším prostredníkom a nositeľom našich hriechov. Nie je to úžasný, keď vieme, že Ježiš prosí Otca v našom mene?

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku